

[Aagaard]

år, at for at dæmpe privatforbruget tilsvarende er det nødvendigt med helt anderledes størrelsesordener, og der er foretaget beregninger, som viser, at det er beløb i den størrelsesorden, som jeg nævnte, der skal til for at modsvare de 1,6 mia. kr., som renteaftgiften indbringer for 1987.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg er enig med hr. Aagaard i, at debatten, vi har i dag, ikke må have lov til at komplicere den løsning, som jeg håber vi kan finde på disse problemer i løbet af senest næste uge, så at vi kan fortælle borgerne, hvor de står, så borgerne ved, hvad der skal betales, og ikke mindst ved, hvad der ikke skal betales.

Men en principiel udtalelse fra hr. Aagaard mener jeg ikke vil hæmme de videre forhandlinger, men fremme de videre forhandlinger.

Kan hr. Aagaard og Det Konservative Folkeparti ikke være enig med Socialdemokratiet i, at den effekt, som vi begge ønsker, kun er i forhold til fremtiden, og at vi kan kappe de gamle lån, hvor det er totalt tilfældigt, om et lån er på den ene side af stregen eller på den anden side af stregen, altså om det er afgiftsbelagt eller afgiftsfritaget, uden at det får nogen skadevirkninger i forhold til den hensigt, vi har, nemlig at begrænse det lånefinansierede forbrug, for de gamle lån er forbrugt? Kunne vi få en klar melding fra Det Konservative Folkepartis ordfører i dag om, at vi koncentrerer os om fremtiden og er enige om, at vi ikke kan gøre noget ved fortidens problemer alligevel? En sådan principiel erklæring fra hr. Aagaard på Det Konservative Folkepartis vegne ville gøre, at den forhandling, vi skal have med start i morgen, ville blive positiv og kunne finde en hurtig og god afslutning, så at borgerne kan føle, at deres retssikkerhed igen er oprettet, at de kan have tiltro til Folketinget og Folketingets lovgivning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Hr. Glistrup får sin sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Med en fasthed, som vi ikke har hørt i Danmark, siden hr. Svend Auken refererede sin te-

lefon samtale med den norske udenrigsminister, erklærer hr. Aagaard, at der foreligger beregninger, som viser, at 1,6 mia. kr. i renteaftgift er lig med 10 mia. kr. i skatteforhøjelser. Lad os få de beregninger på bordet. De har jo ikke været til at drive frem nogen steder. Lad os se, om man har gået i fru Ritt Bjerregaards regneskole, eller hvor man har gået i regneskole henne, når man har kunnet regne på den måde.

1,6 mia. kr. modsvares af 1,6 mia. kr. i offentlige besparelser, så enkelt er det, men – siger så hr. Aagaard – der er erfaring gennem årene for, at man for at få en privatforbrugsbegrænsning skal opkræve så og så mange gange mere i afgifter. Ja, de erfaringer stammer fra augustforlig og septemberforlig og påskepakke og julepakke, og hvad vi nu ellers har haft af socialdemokratiske tiltag under Socialdemokraterne Jens Kampmann og Isi Foighel, og hvem der nu ellers har været ned gennem tiderne. Men sandheden er, at det bare er noget, man har skrevet på det tålmodige papir, men det er skam ikke noget, man kan påberåbe sig som erfaringsmateriale, tværtimod kan vi af disse 25 håbløse pakkeafgiftsforhøjelser se, at det fører den stik modsatte vej. Så heller ikke det element kan hr. Aagaard med nogen som helst føje påberåbe sig.

(Kort bemærkning).

Aagaard (KF):

Til hr. Stavad vil jeg gerne sige, at grundlaget for forhandlingerne for øjeblikket netop er regeringens forslag af 30. juni 1988, og der indgår en afklaring af gamle lån fra før 1. januar 1988, men stadig væk under forudsætning af, at de er under afvikling. Det ønsker vi at holde fast i. Sigtet med kartoffelkuren og de principper, der ligger heri, skal fastholdes, og det er på det grundlag, at vi forhandler.

Jeg skal gerne give hr. Glistrup beregningerne, som viser, at det, der er gennemført med kartoffelkuren i oktober 1986, er en nyskabelse, som bestemt for os at se er en betydelig bedre måde at dæmpe privatforbruget og fremme opsparingen på end konstant og efterhånden traditionelt at blive ved med at hæve afgifter og direkte skatter. Skattetrykket er, har hr. Glistrup jo gang på gang understreget her i salen, alt for højt, og vi må have en fælles interesse i, at det bliver bragt ned.